

Arrest

nr. 69 362 van 27 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op het arrest nr. 65 430 van 8 augustus 2011 en de beschikking van 2 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam België binnen op 9 juni 2009 en diende diezelfde dag voor een eerste maal een asielaanvraag in.

1.2. Op 12 oktober 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.3. Op 1 februari 2010 diende verzoeker, die verklaart België sinds het indienen van zijn eerste asielaanvraag niet meer te hebben verlaten, een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 22 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 2 september 1975 in het Tsjetsjeense dorp Zakan-Yurt. In 2000 nam u zelf actief deel aan de tweede Tsjetsjeense oorlog. Net als uw oom, R.(...) M.(...), ging u strijden bij de eenheid onder leiding van B.(...) B.(...) omdat u uw volk wilde verdedigen. Nog datzelfde jaar kwam uw oom echter om het leven. In 2001 gaf u de wapens op, nadat u besepte dat het geen volksoorlog betrof, maar geld de belangrijkste drijfveer was. U bleef de rebellen wel steunen, onder meer door hen onderdak te bieden en transport te verzorgen. In 2006 huwde u op traditionele wijze met K.(...) C.(...) (O.V. 6.443.675) en in 2007 liet u dit huwelijk officieel registreren. Voorheen was u reeds gehuwd geweest met L.(...) M.(...), van wie u in 2005 officieel scheidde. De problemen naar aanleiding waarvan u Tsjetsjenië verliet, begonnen nadat in de zomer van 2008 bij uw vrouw aids werd vastgesteld. Zij was op dat moment zwanger van jullie zoontje. Nadat u dit nieuws vernam, liet u zich zelf testen en ook u bleek met het virus besmet te zijn. Bovendien werd bij jullie beiden ook hepatitis vastgesteld. Omdat de behandeling in Tsjetsjenië te duur was, besloten jullie hiervoor naar het buitenland te gaan. Nog voor jullie vertrek doken er echter nieuwe problemen op. In november 2008 kwam de politie naar jullie huis, op zoek naar u. U was op dat moment gelukkig echter niet aanwezig. Er werd een huiszoeking gehouden, maar uiteindelijk vertrok de politie zonder iets mee te nemen. In de weken daarop kwam de politie nog twee keer langs, de laatste keer in januari 2009. Zelf was u op geen van beide ogenblikken thuis, maar uw vrouw en moeder waren wel aanwezig. Telkens werd er een huiszoeking gehouden, waarna de agenten vertrokken zonder iets in beslag te nemen. U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk begin februari 2009. Samen met uw gezin reisde u vanuit Grozny met een minibus naar Pjatigorsk, van waaruit u vervolgens de trein naar Minsk (Belarus) nam. Vanuit Minsk reisden jullie met een bus naar Litouwen, waar jullie op 15 februari 2009 asiel aanvroegen. Nadat jullie in Litouwen een negatief antwoord kregen op jullie asielaanvraag, vertrokken jullie op 8 juni 2009 met een auto richting België, dat jullie bereikten op 9 juni 2009. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 12 oktober 2009 werd in het kader van deze asielaanvraag besloten tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten, een zogenoemde 26 quater. U hebt België echter niet verlaten en vroeg op 1 februari 2010 een tweede maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, 1 blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst in de eerste plaats hebt verlaten omwille van medische redenen. Daarnaast kende u in Tsjetsjenië echter ook problemen met de politie, die naar u op zoek was. Wat de medische redenen betreft, die de voornaamste aanleiding voor uw vertrek uit Tsjetsjenië vormden (CGVS, p. 10), dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bij artikel 1, A (2) van het verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U verklaarde namelijk uitdrukkelijk dat u Tsjetsjenië had verlaten om een medische behandeling te krijgen tegen aids en hepatitis, aangezien dergelijke behandelingen in Tsjetsjenië, en de Russische Federatie in het algemeen, te duur waren (CGVS, p. 10). Zelf gaf u bovendien nergens aan dat u omwille van uw ziekte in Tsjetsjenië vervolgd zou zijn geweest of het slachtoffer zou zijn geweest van een onmenselijke of vernederende behandeling. Toen uw advocaat u na afloop van het gehoor de vraag stelde wat er zou gebeuren indien u naar Tsjetsjenië zou terugkeren en uw landgenoten op de hoogte zouden zijn van uw ziekte, antwoordde u dat uw landgenoten heel slecht zouden reageren. Concreet betekent dit dat ze geen contact meer met u zouden willen (CGVS, p. 16). Er moet evenwel op gewezen worden dat dit veronderstelt dat uw landgenoten ook daadwerkelijk op de hoogte zijn van uw medische toestand, wat u niet aannemelijk wist te maken. U wist immers niet wie in Tsjetsjenië momenteel op de hoogte is van het feit dat u aan aids lijdt (CGVS, p. 16). U gaf vervolgens aan dat toen u nog in Tsjetsjenië verbleef uw behandelende artsen uw medische toestand kenden, maar u niet zeker was of er nog iemand anders wist dat u aan aids lijdt (CGVS, p. 16-17). U maakte echter op geen enkele manier aannemelijk waarom uw vroegere artsen uw medische gegevens openbaar zouden maken of iemand anders op de hoogte

zou zijn van uw medische problemen. Bijgevolg dient u zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Wat uw problemen met de politie betreft, moet vastgesteld worden dat de gegevens die u aanbracht onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. U verklaarde namelijk dat de politie voor uw vertrek tot 3 maal toe naar uw huis kwam. Telkens waren de agenten op zoek naar u en hielden ze een huiszoeking zonder echter iets in beslag te nemen (CGVS, p. 10-13). Ongeveer een maand na uw vertrek uit Tsjetsjenië kwam de politie nog een vierde keer langs (CGVS, p. 11). Buiten dit feit is er sinds uw vertrek uit Tsjetsjenië in verband met uw eigen problemen niets meer gebeurd. U haalde wel aan dat een van uw vrienden na uw vertrek eveneens door de politie bezocht werd en hij daarom net als u vertrokken was (CGVS, p. 13). U had evenwel geen idee waarom de politie hem bezocht (CGVS, p. 14). Hieruit kan bijgevolg niet afgeleid worden dat het feit dat hij eveneens door de politie lastiggevallen werd verband zou houden met uw eigen problemen. Het loutere feit dat politieagenten in totaal vier maal naar uw huis kwamen om er naar u te informeren en een huiszoeking te houden is dan ook onvoldoende om te concluderen dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U wist bovendien niet waarom de politie naar u op zoek was (CGVS, p. 11 en 12) en heeft ook niet geprobeerd deze reden te achterhalen (CGVS, p. 14). U zei wel dat de politie mogelijk naar u op zoek was omdat u destijds verschillende strijders geholpen hebt en de kans bestaat dat een van hen tijdens een verhoor uw naam heeft genoemd (CGVS, p. 12 en 13). Het betreft hier echter louter veronderstellingen, wat u ook zelf aangaf (CGVS, p. 12 en 13). Daar komt nog bij dat het weinig waarschijnlijk is dat u in 2008 plots problemen zou kennen omdat u destijds een strijder geholpen zou hebben. Met uitzondering van een incident met Russische militairen in 2000 heeft u immers nooit problemen gehad met de autoriteiten 2 (CGVS, p. 12 en 15), terwijl u zelf nochtans ook actief gestreden hebt (CGVS, p. 6). U wist voorts ook niet of u vandaag in Tsjetsjenië ergens officieel van verdacht of beschuldigd wordt (CGVS, p. 15). Tot slot werd met betrekking tot de door u aangehaalde problemen met de politie nog een belangrijke ongerijmdheid vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw. Zo vertelde u dat u in drie maanden tijd drie maal bezoek kreeg van de politie (CGVS, p. 10 en 11). De politie kwam tot drie maal toe naar uw huis, maar zelf was u geen enkele keer aanwezig. Enkel uw vrouw en moeder waren telkens thuis (CGVS, p. 10, 11 en 12). De eerste keer kwam de politie langs in november 2008 (CGVS, p. 11). Het volgende bezoek vond plaats midden december 2008 (CGVS, p. 12) en de laatste keer bezocht de politie uw huis begin of midden januari 2009 (CGVS, p. 12-13). Uw vrouw daarentegen zei dat militairen in haar aanwezigheid drie keer naar jullie huis kwamen in 2 maanden tijd. De eerste keer kwamen ze langs eind november 2008 (CGVS vrouw, p. 8). De tweede keer vielen ze ongeveer een week later binnen (CGVS vrouw, p. 9). De datum van de laatste inval kon uw vrouw zich niet meer herinneren, maar ze wist wel dat deze inval, in tegenstelling tot wat u verklaarde, nog in datzelfde jaar plaatsvond, meer bepaald in 2008 (CGVS vrouw, p. 9). Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, de resultaten van een bloedonderzoek, is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Dit document bevat namelijk uitsluitend informatie met betrekking tot uw medische toestand, die echter niet betwist wordt. Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, K.(...) C.(...) (O.V. 6.443.675), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. In de inleidende paragrafen van zijn verzoekschrift houdt verzoeker een betoog over het onderscheid tussen de Nederlandstalige en de Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij benadrukt verder dat hij recht moet hebben op een effectief rechtsmiddel en vraagt om de eenheid van rechtspraak te verzekeren dat de zaak door de algemene vergadering zou worden behandeld.

2.2. De Raad merkt op dat in artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) uitdrukkelijk is omschreven onder welke omstandigheden een zaak kan verwezen worden naar de algemene vergadering en wie hiertoe het initiatief kan nemen. Het initiatiefrecht komt niet toe aan de verzoekende partij. Bijgevolg dient op de vraag van verzoeker niet te worden ingegaan. Volledigheidshalve merkt de Raad ook op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsverplichting en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Ten slotte voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoeker merkt op dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat *“de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond is omdat ze volgens het Commissariaat Generaal geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar Verzoekende partij diens vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst”*. Daarnaast stelt hij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de gegronde vrees die hij heeft voor zijn leven. Verzoeker, die ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst en die, zo stelt hij, niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch ook vanuit het feit dat uit de hedendaagse situatie blijkt dat in zijn land (van herkomst) zich nog steeds ernstige misbruiken voordoen, oppert voorts dat het CEDOCA-document correct is, maar totaal verkeerd geïnterpreteerd. Immers, zo merkt hij op, is de conclusie onjuist. Hij verwijst hiervoor in de eerste plaats naar het eigen standpunt van het Commissariaat-generaal: *“de situatie in Tsjetsjenië blijft complex, er komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen; deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter”*. Vervolgens verwijst hij naar de ‘Subject related briefing “Russische federatie/Tsjetsjenië” aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië’ en naar het standpunt van het UNHCR in de Duitse taal van 7 april 2009, getiteld *“Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutts von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien”*. Meer specifiek wijst hij op de risicoprofielen die in deze documenten naar voor worden gebracht. Verzoeker merkt ook op dat er in principe noch in Tsjetsjenië, noch elders in Rusland een binnenlands vluchtalternatief is. Verzoeker herinnert vervolgens aan een welbepaalde passage die hij citeert en die volgens hem de wijze woorden bevat van *“de Voorzitter uit de actualiteit van de conventie van Genève”* en omschrijft het als *“het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005”*. Voorts wenst verzoeker met betrekking tot de bestreden beslissing op te merken dat hij HIV+ besmet is, dat hem de dood of een onmenselijke behandeling in zijn land van herkomst wacht, dat dit overduidelijk is en dat het onderzoek

in die zin niet afdoende is gevoerd. Verzoeker werpt verder op dat inzake beslissingen van de commissaris-generaal de Raad over volheid van rechtsmacht beschikt, wat wil zeggen dat deze het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de commissaris-generaal genomen beslissingen, ongeacht het motief waarop laatstgenoemde de bestreden beslissing heeft gesteund. Tevens wijst hij erop dat door de devolutieve werking van het beroep de Raad niet gebonden is door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. Verzoeker, die stelt dat essentieel dient waargenomen te worden dat hij tijdens zijn verhoor aan de commissaris-generaal een omstandig relaas heeft gegeven omtrent het gebeurde en dat hij derhalve aan de bewijslast heeft voldaan, laat voorts gelden dat *“rekening gehouden met de actuele complexe situatie in Tsjetsjenië dat de door de betrokken vreemdeling gegeven aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève niet ernstig zijn”*. Aldus is, zo vervolgt hij, de bestreden beslissing van de commissaris-generaal niet afdoende gemotiveerd. In verband met de standaardmotivatie over de situatie in zijn land van herkomst wenst verzoeker nog op te merken dat etnisch Tsjetsjenen die hun land verlieten een zeer groot risico lopen op een onmenselijke behandeling. In een laatste beschikbaar rapport van de Franse asielinstantie (OPHRA, in eerste aanleg), kan men, aldus verzoeker, lezen dat *“het totale percentage van bescherming voor mensen die van de Russische Federatie komende zijn 18 procent bedraagt waarvan (zie bladzijde 24 van het rapport 9,4 percent die het statuut volgens de conventie van Genève krijgen en 6,8% die subsidiaire bescherming krijgen en zegt verder op bladzijde 15 van het rapport dat 80% andere asielaanvragers uit de Russische Federatie zijnde 2247 dossier Tsjetsjenen zijn (of mensen afkomstig uit de Noord Kaukasus)”*. Verzoeker haalt vervolgens cijfers aan inzake de toekenning van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus in Oostenrijk en Polen en oppert dat daar tegenover de standaardmotivatie van het Commissariaat-generaal staat: *“de situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan normaal een kopie in het administratief dossier zal zijn bijgevoegd; de gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit- Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen; tienduizenden ‘Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië; de gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd; ... (sic)”*. Volgens verzoeker baart de veiligheidssituatie in de Noord-Kaukasus grote zorgen. Hij wijst er in dit verband op dat afgelopen zomer afscheid is moeten genomen worden van N.E., een gedreven mensenrechtenactiviste in Tsjetsjenië die vaak de laatste strohalm betekende voor de vele slachtoffers van afpersing, ontvoering of foltering; dat zij op 15 juli 2009 vermoord werd door gewapende mannen, dat een maand later het echtpaar D.-S. werd vermoord, dat S. voor de hulporganisatie “Red onze Generatie” werkte en dat Tsjetsjenië in een toestand van terreur verkeert die door deze moorden op mensenrechtenactivisten een totaalkarakter heeft aangenomen. Verzoeker merkt daarna op dat de studiedienst van het Commissariaat-generaal, Cedoca genaamd, een zogeheten ‘Subject related briefing’ heeft gepubliceerd aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. De geciteerde bronnen zijn, zo meent hij, zeer relevant, doch de woordkeuze in het document laat erg veel ruimte over voor een eigen interpretatie van de mensen die over de asielaanvragen moeten oordelen. Bij een lezing van de briefing zou men, aldus verzoeker, kunnen concluderen dat de situatie ten goede is gewijzigd voor de gewone bevolking. Echter, zo vervolgt hij, wordt bij het raadplegen van de rijkelijk vermelde bronnen duidelijk dat er in Tsjetsjenië totale wetteloosheid en straffeloosheid heerst. De eerste zin van het document, *“sinds begin 2007 is de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd”*, zou naar zijn mening dan ook onmiddellijk gevolgd moeten worden door de zinsnede *“maar niet ten goede van de burgerbevolking”*, dit om meteen duidelijk te maken wat de essentie is van de veiligheidsanalyse. Verzoeker merkt vervolgens op dat er dagelijks in de hele Noord-Kaukasische regio een tiental doden door geweld vallen, dat de toedracht van buitengerechtigde executies, brandstichting, ontvoering of onwettige detentie en foltering niet of onvoldoende onderzocht wordt door de gerechtelijke instanties, waardoor er totale wetteloosheid, straffeloosheid en willekeur heerst en dat dit ook de reden is waarom er ondanks de *“drastisch veranderde situatie”* mensen blijven vluchten naar onze contreien. Hij stelt ook dat de verwerende partij vergeet te kijken naar het journaal, dat zij zich enkel baseert op achterhaalde rapporten van mensenrechtenorganisaties van enige jaren terug en dat vluchtelingen een eerlijke kans moeten krijgen op een gedegen studie van hun asielaanvraag, met inachtneming van de complexiteit van de situatie en hun vaak getraumatiseerde toestand. Verzoeker merkt verder op dat Cedoca in het rapport zelf stelt dat *“niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen; deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter”* en stelt zich vervolgens de vraag of er dan geen risico meer

is voor een onmenselijke behandeling. Tevens oppert hij dat *“als de Raad voor vreemdelingenbetwistingen in een Arrest zich nog baseerde op het Algemeen ambtsbericht van 2008 om subsidiaire bescherming te geven louter op basis dit rapport, dan is het duidelijk dat subsidiaire bescherming nodig is”*, dat de situatie in Tsjetsjenië zeer ernstig te noemen is en dat wat de bronnen van de verwerende partij betreft, het probleem is dat in Tsjetsjenië een sfeer van ontzettende angst heerst waardoor geen of moeilijk informatie te verkrijgen is over de situatie in Tsjetsjenië zelf, nu geen enkele Tsjetsjeense bron nog iets durft te zeggen. Verzoeker voegt hieraan toe dat elk gezin persoonlijk verantwoordelijk wordt gesteld voor leden die in de bergen zouden zitten, dat hun huizen in brand worden gestoken indien zij hun familieleden in de bergen niet weten te overtuigen om zich aan te geven, dat iedere werkende 50% van zijn loon moet afstaan aan het Kadyrov fonds, dat Kadyrov rivalen uitschakelt en Tsjetsjenen uit de diaspora probeert terug te halen, dat hij een speciale dienstcel terugkeer inrichtte en dat Europa hierdoor een totaal verkeerd beeld krijgt over de actuele situatie in Tsjetsjenië. Voor bijkomende informatie over de angstsfeer die in Tsjetsjenië heerst, verwijst hij naar rapporten/verklaringen van Gannushkina en Tania Lokshina. Verder oppert hij dat de commissaris-generaal duidelijk stelt dat er sprake is van willekeur, met andere woorden dat het risico ingeval van terugkeer groot is om op een onmenselijke behandeling te rekenen. Het Commissariaat-generaal spreekt, aldus verzoeker, zelf van gefabriceerde beschuldigingen en het afdwingen van bekentenissen. Het is naar verzoekers mening ook duidelijk dat op basis van de actuele rapporten er sprake is van willekeurigheid bij het behandelen van etnische Tsjetsjenen. Of dat nu gebeurt door de Russische federatie zelf dan wel door de wettelijke vertegenwoordigers van de Russische federatie is volgens verzoeker van geen belang. Het feit of het nu Tsjetsjenen zijn die in het kader van de ‘Tsjetsjenisering’ dienen op te treden dan wel door rechtstreekse overheidsautoriteiten uit Moskou is, zo stelt hij, van geen belang bij de beoordeling van het risico ingeval van terugkeer. In verband met de complexe situatie in Tsjetsjenië en het feit dat er mensen vrijwillig zijn teruggekeerd, merkt verzoeker op dat het land verzeild is geraakt in een staat van terreur met een nietsontziende geheime dienst die elke vorm van kritiek op Kadyrov beantwoordt met arrestatie en foltering en dat, verwijzend naar een getuigenis van N.N. tijdens de vredesweek 2008 (Pax Christi Vlaanderen), mensen volledig verlamd zijn van angst en zelfs intellectuelen elke vorm van protest hebben opgegeven uit schrik voor hun leven. Volgens verzoeker oordeelde het Commissariaat-generaal indertijd na te zijn gecorrigeerd door de toenmalige Vaste Beroepscommissie dat de situatie ernstig en precair is in Tsjetsjenië en dat de situatie van Tsjetsjenen in het algemeen ook ernstig is. Het verhaal herhaalt zich, aldus verzoeker. Daarom, zo stelt hij, hoort het aan de Raad te controleren of het Commissariaat-generaal geen fout heeft begaan door mensen geen tijdelijke vorm van bescherming te geven volgens de nieuwe mogelijkheden die de vreemdelingenwet biedt. Immers, zo vervolgt hij, dient in het geval van twijfel bij de behandeling van een vrees minstens tijdelijk bescherming geboden te worden tot de beoordeling van de vrees zonder twijfel kan vastgesteld worden. Volgens hem is daarom de Europese richtlijn ingevoerd in het Belgische recht. Echter, zo stelt hij vast, wordt deze richtlijn, in tegenstelling tot Frankrijk en tal van andere Europese landen, niet toegepast voor etnische Tsjetsjenen. Uiteraard is, aldus verzoeker, een verschillende toepassing van eenzelfde Europese richtlijn objectief niet verantwoord. Verzoeker laat vervolgens gelden dat sedert de definitieve beslissing met betrekking tot hun asielaanvraag de subsidiaire bescherming werd ingevoerd in België, meer bepaald op 10 oktober 2007, dit door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Europese Richtlijn 2004/83 met directe werking, dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte, de bestreden beslissing niet afdoende motiveerde en het Vluchtelingenverdrag heeft geschonden en dat de motivering van de bestreden beslissing derhalve volledig faalt. Volgens hem is het zo dat zijn rechten in zijn land van herkomst actueel niet gevrijwaard zijn, hetgeen, zo stelt hij, duidelijk blijkt uit het dossier en zelfs uit de informatie van Cedoca. Hij wijst er dienaangaande ook op dat mevrouw Gannuskina, voorzitter van ‘Memorial Rusland’, recent bij een zitting van het Europees Parlement nog opriep om geen etnische Tsjetsjenen terug te sturen gelet op het hoge risico op schending van onder andere artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst eveneens naar *“de recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen zoals oa vermeldt in de nota van verwerende partij”*. Verzoeker is ook van mening dat verwerende partij niet op afdoende wijze motiveert waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden. Volgens hem bevat de bestreden beslissing enkel een algemene stijlformule en wordt puntje b inzake *“artikel 48”* niet goed behandeld. Verzoeker stelt verder dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt onder welke voorwaarden subsidiaire bescherming kan worden toegekend aan vreemdelingen die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komen en merkt op dat de interpretatie van de gegevens hier niet langer een probleem is. Ten slotte, zo oppert hij, stelt het bericht ook dat er in Tsjetsjenië een situatie van *“straffeloosheid”* heerst. Derhalve vraagt hij ondergeschikt om hem subsidiaire bescherming te verlenen om verder op het grondgebied te verblijven, minstens het onderzoek te herbevelen naar de subsidiaire bescherming gezien de gegevens van Cedoca vervat in het administratief dossier. Verzoeker merkt voorts op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriatie kan, zo stelt hij, enkel

een verzoek uitzonderlijk tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 van het EVRM bovendien niet in volheid getoetst worden. Het hoort, aldus verzoeker, derhalve aan de Raad dit te controleren zoals elke behoorlijke rechtsinstantie dit dient te doen. Er anders over oordelen zou volgens verzoeker een schending uitmaken van artikel 6 van het EVRM dat in asielzaken, zo stelt hij, wel degelijk van toepassing kan zijn. Verwijzend naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, laat verzoeker voorts gelden dat het recht op leven gewaarborgd door artikel 2 van het EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar bovendien, samen met het verbod op foltering voorzien in artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden beschermt van de democratische staten die de Raad van Europa vormen. Hoewel, zo vervolgt hij, de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de aanvullende protocollen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet in principe nochtans worden aangenomen dat artikel 3 van het EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, dit door foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is volgens verzoeker niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Hij voegt hier vervolgens nog aan toe dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie, hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, niet in aanmerking kunnen worden genomen, dat de bescherming die artikel 3 van het EVRM verzekert ruimer is dan die voorzien in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en dat, verwijzend naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, uitzetting bijgevolg artikel 3 van het EVRM zou schenden zolang men een ernstig risico loopt op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoeker, die opmerkt dat hij nood heeft aan een vorm van bescherming en dat de Raad dit in volheid van rechtsmacht dient te controleren nu hij daartoe alle mogelijkheden zou hebben, merkt voorts op dat als de mensenrechtenorganisaties (zich) terugtrekken, het duidelijk is dat het risico op een onmenselijke behandeling meer dan reëel is. Hij verwijst hiervoor naar een nieuwsbericht omtrent de stopzetting van de activiteiten van Memorial in Tsjetsjenië en besluit dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot *“een onderzoek van alle feiten”* relevant voor deze zaak. Meer bepaald dient de Raad, aldus verzoeker, zich ervan te vergewissen dat hij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker voegt als bijlage aan zijn verzoekschrift een kopie van de in het verzoekschrift opgenomen verklaring, een kopie van een oproepingsbrief en een kopie van een tewerkstellingsattest toe met vertaling en omslag.

3.2. Voor zover verzoeker de schending van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Kwalificatierichtlijn, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging aanvoert, is het middel niet ontvankelijk aangezien verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing de ingeroepen bepalingen en beginselen schendt. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of –beginsel wordt aangeduid alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, vr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.4. De bestreden beslissing, waarin wordt besloten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst in de eerste plaats op het belang van een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming gelet op de complexe situatie in Tsjetsjenië. De beslissing steunt in de eerste plaats op de vaststelling dat de door verzoeker ingeroepen medische redenen, die de voornaamste aanleiding voor zijn vertrek uit Tsjetsjenië vormden, geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni

1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Het Commissariaat-generaal wijst er ook op dat verzoeker zich voor de beoordeling van zijn medische elementen dient te richten tot de daartoe geëigende procedure, met name een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, welke aan de Minister of zijn gemachtigde dient te worden gericht. Wat verzoekers problemen met de politie betreft, wordt vastgesteld dat de gegevens die verzoeker aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts wordt met betrekking tot diezelfde problemen gewezen op een belangrijke ongerijmdheid die werd vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en die van zijn vrouw. Betreffende het door verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag voorgelegde document, meer bepaald de resultaten van een bloedonderzoek, wordt opgemerkt dat het niet van die aard is de beslissing te wijzigen. Het document bevat namelijk, zo luidt het, uitsluitend informatie met betrekking tot verzoekers medische toestand, die echter niet wordt betwist. Tot slot wordt gesteld dat, ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de situatie er niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt eraan toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvraag van verzoekers echtgenote, K.C. genaamd, besloten werd tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermings-status.

3.5. Verzoeker wijst erop dat hij besmet is met het HIV (aids) virus, verklaart zeer kort en algemeen dat het duidelijk is dat hem de dood of een onmenselijke behandeling in zijn land van herkomst wacht en beschouwt het onderzoek in die zin dan ook als niet afdoende gevoerd, zonder die kritiek aan het adres van de commissaris-generaal enigszins verder uit te werken. Verzoeker gaat echter geheel niet in op de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat de medische problemen die hij inroept, en die, zoals blijkt uit zijn verklaringen de voornaamste aanleiding voor zijn vertrek uit Tsjetsjenië vormen (AD 2^e AA, stuk 4, gehoorverslag verzoeker CGVS 09/03/2011, p. 10), geen verband houden met de criteria uit het Vluchtelingenverdrag en dat hiervoor een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet moet worden ingediend. Verzoekers stelling dat het onderzoek niet afdoende is gevoerd, kan dan ook geenszins worden gevolgd.

3.6. Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het op algemene wijze schetsen van de problematische veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en het uiten van vage en algemene kritiek op het Commissariaat-generaal als zou die onder meer de bestreden beslissing niet afdoende hebben gemotiveerd. Verzoeker brengt echter niets in tegen overwegingen uit de bestreden beslissing dat wat zijn problemen met de politie betreft, dient te worden vastgesteld dat de gegevens die hij heeft aangebracht onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dat tussen de verklaringen die hij en zijn vrouw hieromtrent hebben afgelegd een belangrijke ongerijmdheid werd vastgesteld en dat het document dat hij in het kader van zijn asielaanvraag heeft neergelegd, met name de resultaten van een bloedonderzoek, niet van die aard is dat het de beslissing kan wijzigen. Deze pertinente motieven blijven derhalve gehandhaafd en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.7. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend onder punt 3.8. wordt gesteld. Verzoeker kan dus niet voorhouden dat artikel 6 van het EVRM geschonden zou worden aangezien de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel degelijk worden getoetst. Inzoverre verzoeker zich met betrekking tot de subsidiaire bescherming beroept op zijn medische problemen, herhaalt de Raad dat hij hiertoe een specifieke aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet moet indienen.

3.8. Verzoeker vraagt in fine van zijn verzoekschrift hem “*de subsidiaire bescherming te verlenen om tijdelijk verder op het grondgebied te verblijven.*” Zoals in de bestreden beslissing werd gesteld, zijn de bezoeken van de politie aan het adres van verzoeker, de feiten die hij naast zijn medische problemen had ingeroepen in het kader van zijn asielaanvraag (AD 2^e AA, stuk 4, gehoorverslag CGVS 09/03/2011, p. 11-15) onvoldoende zwaarwichtig om als ernstige schade te kunnen worden aanzien in

de zin van de subsidiaire bescherming. Verzoeker betwist of weerlegt deze vaststelling niet. Verzoekers kritiek dat geenszins wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden, gaat derhalve niet op. Zoals reeds werd opgemerkt, kan verzoeker niet voorhouden dat artikel 6 van het EVRM geschonden zou worden aangezien de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel degelijk werden getoetst.

3.9. In zoverre verzoeker zich beroept op de actuele situatie in zijn land van herkomst om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient hij aan te tonen dat zijn *“(...) leven of (...) persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). De Raad stelt vast dat verzoeker met de algemene kritiek als zou de situatie in Tsjetsjenië zeer ernstig te noemen zijn en de veiligheidssituatie in geheel de Noord-Kaukasus grote zorgen baren en met de algemene verwijzing naar een Duitstalig standpunt van het UNHCR van 7 april 2009, wijze woorden van de voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève, die hij omschrijft als *“Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005”* en de *“Subject related briefing ‘Russische federatie/Tsjetsjenië ‘Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië’*, oftewel de informatie waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, niet in concreto aantoont dat er actueel in Tsjetsjenië een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit voormelde aan het administratief dossier gevoegde informatie waarop het Commissariaat-generaal zich heeft gesteund, die door verzoeker weliswaar summier wordt bekritiseerd, doch niet weerlegd en die dateert van 2010, blijkt immers dat ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen er sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kunnen niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggrijping van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet geviséerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheids-medewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten (AD 2^e AA, stuk 14, Landeninformatie, *‘Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië’* 15/03/2010). Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.10. Bovendien volstaat een verwijzing naar algemene rapporten niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.11. Verzoeker heeft geen schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.12. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voert verzoeker aan dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins

voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in artikel 47 van het Handvest. Verzoeker is van mening dat hij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht, maar dat het beroep bij de Raad hieraan niet voldoet. Hij wijst dienaangaande op belangrijke ontwikkelingen in het mensenrechten-contentieux, met name de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon. Hij is ervan overtuigd dat deze belangrijke ontwikkeling gevolgen heeft voor het asielrecht en meer bepaald voor de toepassing van artikel 6 van het EVRM. Voorts citeert hij artikel 6 van het Verdrag van Maastricht zoals gewijzigd door het Verdrag van Lissabon, om vervolgens te stellen dat het Handvest in elk geval, in tegenstelling tot vroegere rechtspraak, wél bindende werking heeft. Verzoeker merkt ook op dat de Raad volle rechtsmacht dient te hebben, doch thans niet voldoet aan deze vereiste. Verder merkt hij op dat om invulling te geven aan artikel 47 van het Handvest verwezen kan worden naar jurisprudentie (van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens) inzake artikel 6 van het EVRM, welke hij vervolgens uitgebreid aanhaalt. Voorts oppert hij dat in asielzaken de bewijsgaring en de beoordeling ervan in bijna alle gevallen doorslaggevend is, dat in tegenstelling tot hetgeen qua feiten wordt vermeld in het arrest Kingsley van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het hier niet gaat om een uiterst gespecialiseerde en technische bewijsgaring, maar om verklaringen van mensen welke beoordeeld worden op hun geloofwaardigheid en dat het beste bewijs dat een rechtbank met onderzoeksbevoegdheid zulks kan behandelen, uit het verleden blijkt, met name de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen oftewel de voorganger van de Raad. Verzoeker is de mening toegedaan dat de procedure bij de Raad geenszins de rechten van verdediging en de volle rechtsmacht waarborgt. Hij merkt dienaangaande op dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. Meer bepaald, aldus verzoeker, dient de Raad zich ervan te vergewissen dat hij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar Tsjetsjenië. Verzoeker meent dat de rechten van verdediging geschonden worden nu hij zich dienstig moet kunnen verweren tegen de repliek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en deze mogelijkheid in casu verboden minstens niet voorzien is. Volgens verzoeker, die opmerkt dat het ook vereist is dat het zou gaan om een eerlijk proces ofwel een 'fair trial', kan er geenszins sprake zijn van een processuele gelijkwaardigheid van partijen. Hij stelt hieromtrent dat hij enkel mondeling kan repliceren op de opmerkingen van het Commissariaat-generaal, doch dat van deze opmerkingen geen akte wordt genomen. Het past, aldus verzoeker, evenwel dat de verzoekende partij in asielzaken het laatste woord zou worden verleend. Verzoeker, die opmerkt dat ofschoon het Commissariaat-generaal formeel door de wetgever wordt aanzien als een verwerende partij dit de facto niet het geval is, betoogt voorts dat hij zich de facto tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal verweert. Derhalve, zo vervolgt hij, laakt hij het feit dat hij in tegenstelling tot laatstgenoemde geen repliekmemoirie kan indienen. Zulks maakt, aldus verzoeker, dat er geen processuele gelijkwaardigheid voorhanden is. Verzoeker verzoekt de Raad tot slot een prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie te stellen welke luidt als volgt: *"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen."* *"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat"*.

3.13. De Raad wijst erop dat de eerste alinea van artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte omvat:

"Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden."

Voormelde alinea uit het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 van het EVRM.

De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht:

"Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen."

Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid van het EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

3.14. Zoals reeds eerder aangehaald (zie punt 2.2.), blijkt uit het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008 dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel

39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Uit voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat hij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zodat het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie over deze kwestie wordt verworpen.

3.15. Met betrekking tot de processuele gelijkwaardigheid van de partijen, wijst de Raad op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om "nieuwe gegevens" in aanmerking te nemen. Er kan bijgevolg niet worden ingezien op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247). De door verzoeker gelibelleerde prejudiciële vraag is niet dienstig aangezien *in casu* geen antwoordbesluit van de lidstaat voorligt, doch wel een nota met opmerkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad merkt bijkomend op dat verzoeker in het kader van onderhavige procedure niet heeft gevraagd om schriftelijk te kunnen repliceren op de nota met opmerkingen van de verwerende partij. Ter terechtzitting werd hieromtrent geen opmerking gemaakt. Derhalve lijkt het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande niet vereist om over de vordering uitspraak te doen. In weerwil van verzoekers verzuchtingen besluit de Raad dat het beroep wel degelijk voldoet aan de voorwaarde van "*full jurisdiction*".

3.16. Ten overvloede kan worden gewezen op arrest nr. 45/2010 van het Grondwettelijk Hof van 29 april 2010 waarin werd geoordeeld dat de artikelen 39/60 en 39/81, tweede tot vierde lid, van de vreemdelingenwet niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden, in zoverre de vreemdeling die bij de Raad een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft ingesteld, geen repliekmemoirie kan indienen. De beide partijen beschikken voor de Raad over één enkel proceduregeschrift en verzoeker had alleszins de mogelijkheid van een mondelinge repliek evenals de mogelijkheid om, weliswaar onder bepaalde voorwaarden, nieuwe gegevens voor te leggen (cf. RvS 28 juni 2011, nr. 214 222).

3.17. Wat tot slot verzoekers betoog betreft dat de Raad zich ervan dient te vergewissen dat hij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar Tsjetsjenië, wordt verwezen naar hetgeen onder puntjes 3.12 en 3.13. werd vastgesteld inzake verzoekers vraag om subsidiaire bescherming.

Het tweede middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K . ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN